

Korg's remake van een legende

Toen Korg een remake van de legendarische Arp Odyssey aankondigde, leek het wel een 1 april-grap. Maar de 'Karp' staat hier toch echt, dus zoeken we uit of deze iets gekrompen reissue de moeite waard is.

Xtra
• introductie door Korg
• vergelijking met originele MK.III door RetroSound

door Ruud Lekx > ruud@interface.nl

Als je wilt, heb je vrienden', zongen Henny Vrienten en Herman Brood ooit. De 2015-aanvulling daarop is: 'en met de nieuwe Odyssey ook'. Want sinds deze nieuwe synthesizerlekkernij hier in de studio staat, wil iedereen ineens spontaan langskomen voor een bakje en 'O, als we er dan toch zijn, even met de Arp spelen...

'Ik weet niet wie er bij Korg bepaalt welke apparaten het bedrijf gaat maken, maar ze slagen er elk jaar weer in om met iets op de proppen te komen waar de social media van ontploffen. De originele Monotron, de Monotribe, Volca, vorig jaar de MS-20 Mini en dit jaar de meest bizarre keus tot nu toe: de Arp Odyssey. Want hoe komt een bedrijf als Korg erbij om een apparaat van een ander, niet meer bestaand merk – destijds

een stevige concurrent – na te maken? Je zou toch zeggen dat Korg in de eigen historie genoeg interessants in de aanbieding heeft. Maar misschien komt dat allemaal nog.

De Arp wat?

De Arp Odyssey is een legendarische synthesizer, die destijds de grote tegenhanger van de Minimoog was. Beide waren

>>

>> afgeleiden van grote (semi)modulaire synths die zo compact waren dat de muzikant er ook mee op tour kon zonder een extra vrachtwagen in te moeten huren. De Odyssey is dus het kleine broertje van de Arp 2500 en 2600, en kreeg later weer afgeleiden zoals de Axxe, net zoals er indertijd uitgekleden budgetversies van de Minimoog verschenen.

Er waren enkele redenen waarom muzikanten indertijd voor een Odyssey kozen en niet voor een Minimoog. De Arp leverde natuurlijk een andere klank, maar had vooral twee hele grote voordelen: hij was duofoon en stemvast. Duofoon wil zeggen dat je twee noten tegelijk kunt spelen, en dat was 100% meer dan bijna alle andere synths die monofoon waren. Je kon bijvoorbeeld een toon vasthouden en er dan een solo overheen spelen. Nu lachen we erom, maar destijds betekende het dat serieuze toetsenisten als Herbie Hancock de Arp tot hun hoofdinstrument maakten.

De stemvastheid was een andere troef op het podium: waar andere synths constant bijgestemd moesten worden als er iemand in de zaal een deur opendeed, bleef een 'Odddy' redelijk stabiel voor langere tijd. Dat zijn allemaal zaken waar we nu niet eens meer aan denken, maar toen was het bijna een mirakel.

Drievoudige

De originele Odyssey heeft natuurlijk al lang de klassiekerstatus, met bijbehorende prijzen. Bovendien is hij vaak afgeragd en kan hij na de aankoop linea recta langs de

te verkleinen: hij is 86% van het originele formaat. De purist begint meteen te steigeren, maar ik vind dat prima. Het origineel was nu niet bepaald klein en dat kwam vooral door de flinke diepte van de behuizing. De 2015-versie is een stuk handelbaarder, met een stevige kunststof zijkant en een onderkant die gelukkig vooraan even lang is als de toetsen: bij een model als de originele REV3 2823 Odyssey steken de toetsen uit de behuizing, wat vast lekker speelt, maar ik heb er weinig gezien zonder beschadigde toetsen, vooral aan de onderkant.

Nu we het toch over de toetsen hebben: die zijn inderdaad ook kleiner. Het zijn een beetje dezelfde toetsjes als op de MS20 mini: geen speelgoed, maar ook geen fullsize toetsen. Korg noemt ze Slim Keys, en hoewel er op zich best aardig op te spelen valt, raak je met grotere vingers te snel andere toetsen. Ik snap de keus (fullsize toetsen zouden er wat vreemd uitzien), maar de Odyssey was een echte 'speelsynth', en dan is het wel jammer dat dit aspect wegvalt. Wel weer historisch accuraat is dat het keyboard geen aftertouch en ook geen aanslaggevoeligheid heeft.

Flinke steek

Maar niet getreurd, want de Odyssey heeft gewoon midi en usb, denk je dan. Beide net als op de MS20 mini toegevoegd, alsof het op het laatste moment is gedaan, maar dat past wel goed bij de vintage uitstraling van de synth. Bizar genoeg kun je via midi, usb of cv/gate echter alleen maar note

Korg is het enige grote synthesizermerk dat lekker doorgaat met analoge synths

reparateur vanwege de brakke faders, die vast gaan zitten en kraken als een beest. Ik heb een Axxe gehad met afgebroken faders omdat de vorige eigenaar met een hamer (!) had geprobeerd de vastgelopen faders los te slaan. Resultaat: faders afgebroken, maar nog steeds muurvast.

Kortom: voor een goede reissue bestaat zeker een markt. Qua uiterlijk heeft Korg alle drie de versies gebouwd, waarbij de witte REV1 en de zwart/gouden REV2 als limited edition verkrijgbaar zijn, en de zwart/oranje REV3 het standaardmodel is. Arp's David Friend, medeontwerper van het origineel, is erbij gehaald om mee te helpen met het ontwerp en om ervoor te zorgen dat de remake de naam Odyssey waardig is.

Verkleinde synth

De synth wordt geleverd in een stevige, zwarte kunststof koffer. Het is weliswaar geen echte flightcase, maar het is toch een superidee, want je neemt de Odyssey er gemakkelijk in mee. Net als bij de MS20 heeft Korg ervoor gekozen om de synth

on- en note off-info versturen en ontvangen. Pitchbend en modulatie werken dus niet. Dat betekent dat je als 'echte toetsenist' met deze Odyssey niet veel kunt aangaan: met de toetsjes zelf is niet serieus te spelen, en via midi of usb is het ook veel te beperkt. Daar laat Korg een flinke steek vallen!

Verder vinden we achterop de aansluiting voor de externe stroomadapter, inputs voor pedaal, footswitch en externe audio, twee audio-outs (high en low level), hoofdtelefoon-uitgang, en diverse cv/gate in- en outputs (die laatste als mini-jacks).

Onmiskenaar Arp

Wat heeft de 2015-versie van de Odyssey ons allemaal te bieden? Het antwoord is simpel: alles van de oude versie, met enkele leuke extra's. Zo is er een drive-knop die analoge vervorming introduceert in het signaalpad, en je kunt bij het low pass-filter kiezen uit drie variaties, afgeleid van alle drie de originele Odyssey-versies. Verder hebben we twee oscillators met pwm

(bijzonder voor de tijd van het origineel!), fm en een ringmodulator, een noise generator, lfo, uitgebreide sample & hold, een adsr- en een ar-envelope generator, en een vca. De Odyssey is dus een flink uitgebreide 2-oscillatorsynth, waarmee veel kleurpaletten mogelijk zijn.

De grote vraag bij dit soort reissue synths is natuurlijk: klinkt hij als het origineel? Het antwoord is ook altijd hetzelfde: welk origineel? Want een Odyssey

MK1 die dertig jaar in een natte kelder heeft gelegen, klinkt – als hij het überhaupt al doet – totaal anders dan een MK3 die net is gerestaureerd. Maar inderdaad, de Arp Odyssey is onmiskenaar een Arp. Hij heeft het Arp-DNA heel duidelijk in zich, en ik voelde me onmiddellijk thuis op deze synth. Het is alweer even geleden dat ik echte Arps onder de vingers had, maar net zoals je fietsen niet verleert, herken je ook synths snel. En vooral vintage synths

hebben niet alleen allemaal een andere klankkleur, maar ook een ander karakter, of persoonlijkheid, zo je wilt.

Vreemde karaktertrekjes

Bij die persoonlijkheid horen ook vreemde karaktertrekjes, en ook die heeft de Odyssey in overvloed, want het design is een-op-een gekopieerd. Neem bijvoorbeeld de oscillators: die blijven weliswaar

prima op stemming, maar hebben geen octaaf schakelaars. Je hebt per oscillator een schuif voor grove en fijne stemming met Hz-aanduiding, maar geen enkele referentie, zoals een middenklik. Je moet 'm dus stemmen met een stemapparaat of andere synth. Je kunt de oscillators onderling ontstemmen, maar dat moet dus ook weer op het gehoor, en één tikje tegen de fader en je kunt weer opnieuw beginnen. Ter compensatie van het

>>

>> gebrek aan octaafschakelaars is er een grote witte switch die het keyboard twee octaven op en neer kan transponeren.

Ook zal je het gebrek aan een pitchbender opvallen. In deze REV3 versie is die vervangen door een drietal drukgevoelige knoppen: de proportional pitchcontrol. Het idee is geweldig, want je bent daarmee altijd binnen een bepaald bereik, maar deze oplossing heeft hetzelfde probleem als het origineel: je moet zo hard op de knoppen drukken dat je bijkans de synth sloopt. Iets minder originaliteit had hier wel gemogen.

Net als John Foxx

Het filter van de Odyssey is ook zoiets. Er zijn dus drie versies voorhanden via een schakelaar: een 12dB/oct van de MK1 en twee 24dB/oct van de MK2 en MK3. Vergeleken met concurrent Minimoog klinken de Arp-filters wat neutraler, maar ze dragen bij aan de algehele sound van de synthesizer. Persoonlijk vind ik de 12dB/oct versie 1 het lekkerst klinken.

Waar de Minimoog vooral uitblonk in warme bassen en scheurende leads, is de Odyssey ook bijzonder geschikt om stringachtige sounds te maken, en door z'n vele mogelijkheden qua modulatie levert ie uitstekende, meer experimentele sounds. Ik heb altijd een Odyssey willen hebben omdat John Foxx deze synth vrijwel overal voor gebruikte op z'n klassieke album Metamatic uit 1980. Natuurlijk waren dat de eerste sounds die ik zelf ben gaan proberen, en ik moet zeggen: je krijgt ze 100% kloppend.

De duofonie is rechtstreeks gekopieerd van het origineel. Als je de synth monofoon speelt, reageren beide oscillators op het enkele cv-sigitaal van het keyboard. Maar als je twee noten speelt, doet een oscillator de ene noot, en de tweede de andere. Alles gaat echter wel door één vca, en als je dus een van de twee noten loslaat, schakelt de oscillator naar mono-mode en gaat dan

INFO

- **prijs incl:** € 1.295,-
- **distributie:** Voerman, 033 461 2908
- **internet:** www.voerman.nl, www.korg.com, www.arpodyssey.com, www.arpsynth.com

SPECIFICATIES

- 2 vco's met zaagtand-, square- en pulsegolfvormen, en pwm
- low pass-filter in 3 types: 1x 12dB/oct en 2x 24dB/oct
- high pass-filter
- white/pink noisegenerator
- vca
- ad- en adsr-enveloppe generators
- ringmodulator en sample & hold
- proportional pitchcontrol druktoetsen voor pitch en modulatie
- lfo
- keyboard met 37 toetsen
- mono- en duophonic modes
- low (jack) en high (xlr) level outputs en hoofdtelefoonuitgang
- externe audio-input (jack)
- input: midi en usb
- cv-in/out, gate-in/out, trigger-in/out, mini-jack patchpoints
- footswitch inputs: pedal en portamento

De Odyssey is een flink uitgebreide 2-oscillatorsynth, waarmee veel kleurpaletten mogelijk zijn

meespelen met de andere. In de praktijk komt het erop neer dat je voorzichtig moet zijn met het precieze moment wanneer je een tweede toets indrukt, want het volume verandert ook. Het loslaten heeft dan minder effect. Je moet ermee leren spelen, want het is niet hetzelfde als twee noten tegelijk spelen op een polysynth.

Strakkere sound

Waar je ook aan moet wennen, is de bediening door middel van de faders en schakelaars; vooral wat het signaalpad betreft. Maar als je de op het frontpaneel geprinte signaalrouting volgt, kan er eigenlijk weinig misgaan. Qua klank is de 2015-Odyssey net als de 2014-MS20: een iets nettere en strakkere versie van het origineel. Maar dat kan ook niet anders met de nieuwe elektronica; over een jaar of twintig zal ook deze Arp meer vintage klinken. Z'n sterke punt is zeker de veelzijdigheid, en daar komen de aansluitmogelijkheden nog bij. Hij is zowel via midi als cv/gate aan te sturen en heeft ook nog een externe audio-input op het filter. Er is een hoofdtelefoonoutput en een gebalanceerde xlr-out.

Maar de wereld is veranderd sinds de echte Odyssey uitkwam. Toen was er nauwelijks concurrentie, en als Korg deze remake een paar jaar geleden had uitgebracht, zou die er ook nog niet zijn geweest. Anno 2015 word je echter om de oren geslagen met analoge monosynths, en hoewel de Arp een stamboom heeft om u tegen te zeggen, schrok ik wel even toen ik de prijs zag van iets onder de 1.300 euro. Voor sommige

concurrenten betaal je bijna de helft. Zeker, die hebben niet de stamboom van deze Odyssey, bieden soms minder mogelijkheden, klinken anders en missen meestal een keyboard, maar toch... Natuurlijk kan het nog duurder, zoals Dave Smith bewijst met de Pro2, en natuurlijk is een Moog Voyager ook niet bepaald goedkoop. Maar ik vind het toch jammer dat de Odyssey niet in het 500-700 euro-segment zit.

Conclusie

Weer een geslaagde remake door Korg? Zeker. De Odyssey is als synth interessant genoeg voor een nieuwe versie, en dankzij de hulp van originele ontwerpers als David Friend klopt de sound van de synth ook echt. Natuurlijk zijn er best detailverschillen, maar zet twee oude Oddy's naast elkaar en dan hoor je die ook. De Arp is een zeer flexibele duofone analoge synth die geweldig klinkt, en waar je ouderwetse en nieuwe klanken uit kunt halen. Hij ligt fijn in de mix en heeft bergen karakter. Wel is het keyboard minder geschikt voor meer dan simpele (bas)lijntjes, en zou de Arp ietsje goedkoper mogen zijn. Maar verder heeft Korg het 'm weer geflikt: het blijft van de grote synthesizermerken als enige lekker doorgaan met analoge synths. Waarvoor hulde! ■

HET OORDEEL

- +** • een betrouwbare en geweldig klinkende Odyssey
- bijgeleverde koffer
- • oscillators lastig te stemmen
- keyboard
- beperkte midi- en usb-mogelijkheden

